

Aroma ta, venusiană

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Îmi pare noaptea dulce și subțire
Când mă-nvelești cu rimele aldine,
Iar timpul stă, nu vrea să se deșire
Să nu dispari în zori de lângă mine.

Aș vrea să-mi fie ziua îmbrăcată
Cu fusta ta turcoaz și în picioare
Să poarte o sandală decupată
Gleznei subțiri să-i dea stropi de culoare.

Și seara când m-alintă pe sub geană
Să fie ca și tine dezbrăcată,
Aroma de arțar, venusiană,
S-o simt adânc în nări când mă îmbată.

- Îmi pare ziua zveltă, o gazelă
Ce-și unduie neliniștea pe crupă,
Pe albul pielii rochia de dantelă
Alunecă tulburător... De jupă

Nu am nevoie, vreau să mă privească
Cu ochi obraznici razele de soare,
Când trecătorii toți or să roșească
Tu să mă-ntrebi, iubite, ce culoare

Se asortează părului de smoală
În care te împiedici noaptea-n vise,
Iar celor ce-mi țin lecții de morală
Le râd în nas. Sunt suflete proscrise!

Ioan Grigoraș & Liliana Trif